

VALKKEUS

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN KRISTUKSEN KIRKKO

1952

MAALISKUU

3

David O. McKay:

Palkuus

Helsinki N:o 3 vuonna 1952 Maaliskuu

Myöhempien Aikojen Pyhien
Jeesuksen Kristuksen Kirkko

HELSINKI ULLANKATU 3 A 4

Tässä lehdessämme; sivu:

David O. McKay:	1
Udell E. Poulsen:	2
Suvaitsevaisuus. R. L. Evans	5
Mieman tilastoa	6
Seurakunta uutisia	10
Suomen Lähetys	11
Kotikäyntiläksy-huhtikuu	11

Ei kukaan voi päättää sinun puolestasi, sinun itsesi on tehtävä valinta. Suurin sanoma maailman nuorille tänään on vastuu valitsemisesta. Voit antaa myöten joillekin maailman kiusauksille, joiden ajattelet tuovan sinulle huvia, mutta muista, että annat myöten pedolle, joka on sinussa; et hillitse halujasi.

Jotkut nuoret miehet ja naiset ajattelevat, että in-tohimojen tyydyttäminen tuo heille huvia. Nautintoja kyllä, mutta ei onnea.

Ihminen, joka ryöstää toiselta, vahingoittuu itse paljon enemmän kuin se, jolta ryöstetään. Se on ikuinen laki, sillä laki "millä mitalla te mittaatte, sillä teillekin mitataan" on iankaikkisesti voimassa tässä maailmassa. Jos haluat olla onnellinen, tottele evan-geliumin periaatteita. Anna sen onnen tulla omasta itses-täsi.

Vapaan tahdon oikeus on evankeliumin perusperiaate, joka kulkeutuu taaksepäin aina ennen kuolevasuutta ol-leeseen tilaan, ja tämä täytyisi muistaa, koska se on eräs elinvoimaisimmista ongelmista, joiden kanssa maail-ma on vastatusten näinä päivinä.

En tiedä ihmiskunnan historiassa koskaan olleen ai-kaa, jolloin paha näyttää niin päättäneen hävittää tä-män vapaan tahdon voiman.

Jumala on antanut meille vapaan tahtomme, ja jos jo-ku kansa tai jokin osa kansasta koettaa ottaa meiltä ajatuksen- tai toiminnanvapauttamme, niin se toimii Jumalan tahdon vastaisesti.

Muistakaamme aina tämä vastuu ja pyrkikäämme totte-lemaan vanhurskauden lakeja ja periaatteita.

Well E. Paulsen:

"Älä pelkää, sillä katso, minä olen sinun kanssasi aina."

Aikamme on suuressa määrin epävarmuuden, sekaannuksen ja pelon aikaa. Kaikkiialla on havaittavissa jonkinlainen avuttomuuden tunne. Elämänilo on himmentynyt, vieläpä kokonaan kadonnutkin. Näin ei pitäisi olla. Se ei ole luonnollista eikä normaalia. Meidän maailmamme, tämän uudenaikaisen maailman, joka on tehty tällaiseksi niin monin eri keinoin, pitäisi tarjota kai ennen näkemätöntä tyydytystä asukkailleen.

Tämä edistys ei ole kyennyt hävittämään syntiä eikä poistamaan pahuutta. On tarpeetonta sanoa, että ympärillä on paljon pahuutta joka päivä, ja tämä paha yrittää hävittää ja tuhota ihmisessä asustavan hyvän. Maailman ensimmäinen ihminen joutui vastatusten synnin kanssa, ja jokaisella ihmisellä hänen jälkeensä on tämä sama vaikeus kohdattavanaan, ja niin tulee jatkumaan, kunnes viimeinen ihminen on maan päällä. Synti on asetettu meidän silmiemme eteen, että taistelisimme sitä vastaan ja saavuttamienne voittojen kautta kasvaisimme ja kehittyisimme. Meidän on kohdattava nämä maailmassa piilevät pahat voimat ja meidän on ne voitettava.

Useimmat ihmiset ovat ottaneet vastaan pahan haasteen osana tästä elämästä. Taistelu pahan voittamiseksi on antanut heille elämisen halua ja tuonut rohkeutta. Melkein poikkeuksetta historia todistaa, että missä ikinä on taistelua käyty pahaa vastaan, aina se on voitettu.

Menneiden sukupolvien kokemuksista huolimatta pelko asustaa monien sydämissä. He ovat unohtaneet, että pelko on ensimmäinen ja voimakkain ase. Yksilö tai kansa, joka pelkää, kadottaa tavallisesti voimansa.

Esimerkkinä tästä meillä on Gideon, muinaisen Israelin mahtava mies, joka kutsuttiin vapauttamaan kansansa midianilaisten seitsenvuotisesta sorrosta. Hän kokosi kolmeenkymmeneen kahteen tuhanteen mieheen nousevan sotajoukon. Mutta taistelun tulos ei aina riipu miesten lukumäärästä, vaan heidän laadustaan. Sentähden hänen käskettiin julistaa: "Se, joka pelkää ja on arka, palatsoon takaisin ja väistyköön Gileadin vuorilta." Niin kansasta palasi takaisin kaksikymmentäkaksi tuhatta, ja kymmenentuhatta jäi." (Tuom. 7:3)

Se oli suuri määrä, yli kaksi kolmasosaa sotajoukosta. Kuitenkin Gideonin joukko oli vahvempi, koska vain pelottomat ja uskolliset olivat jäljellä. Jos nuo pelkurit olisivat jääneet, he olisivat saattaneet heikentää sotajoukkoa ja saada rohkeatkin pelkäämään. Pelkureille ei ollut sijaa Herran sotajoukossa. Elimässäkään ei ole paikkaa pelolle. Ne, jotka pelkäävät, eivät saa kantaa voiton kruunua.

Pelko ei milloinkaan epäonnistu johtaessaan ihmisiä heikkouteen ja laiminlyönteihin. Ihmiset pelkiävät monia asioita. Uusia pelon aiheita nousee jatkuvasti meillemme. Liian usein ne ovat vain meidän mielikuviuksemme tuotetta. Mitä me pelkäämme? Todellisuudessa ei ole mitään pelättävää, ja silti meidän aikamme pelon viiri liehuu korkealla. Pelonsekaisin tuntein ihmiset odottavat huomispäivää ja sitä, mitä se tuo mukanaan.

Monet myöhempien aikojen pyhät odottavat peljätön tulevaisuutta, mitä se on tuova mukanaan ja mitä taakkoja tulee heidän kannettavikseen. Toisia jäytää pelko heistä itsestään, kun vaikeudet ja vastoinkäymiset kohtaavat heitä.

Nämä ja monet muut ovat sellaisia asioita, jotka saavat ihmiset pelkäämään. Onko meillä syytä tällaiseen pelkoon, onko se oikeutettua? Eräs meidän lauluistamme kertoo suunnilleen näin: "Jos teemme sitä, mikä on oikein, ei meillä ole mitään peljättävää, koska Herra, meidän auttajamme on aina lähellämme."

Meidän johtoaajatuksemme pitäisi olla tämä: "Ystäväni ja minä voimme tehdä mitä tahansa, jos ystäväni on Herra." Tällaisen vakuutuksen kuullessamme pelko häviää. Usko ottaa sen paikan, toivo täyttää pelon laajan kuulun ihmisten mielissä.

Apostoli John A. Widtsoe on sanonut: "T ihmiset, jotka panevat pelkonsa syrjään, tulevat päivän valtiaiksi."

Muistakaamme Mooseksen ja Daavidin sanat masentuneille israelilaisille: "Olkaa lujat ja rohkeat, älkää peljätkö älkääkä säikähtykö heitä, sillä Herra, sinun Jumalasi, käy itse sinun kanssasi; hän ei jätä eikä hvlkää sinua." (5 Moos. 31:6)

Kaikkien niiden, jotka haluavat voittaa pelkonsa ja päästä siitä, on palveltava Jumalaa. Heidän täytyy olla aktiivisia elämän taistelussa, kestäviä kamppailussa syntiä ja pahoja voimia vastaan. Sellaisten ihmisten, jotka haluavat voittaa tämän taistelun, on pukeuduttava Vapahtajan antamiin varustuksiin, jotka suojaavat heidät vihollisilta.

Jos me kaikki voisimme pukeutua niihin varustuksiin, kaikki pelkomme olisi kuin pois pyyhkiä; ilo, toivo ja rohkeus astuisivat sen sijaan.

Rakkaat pyhät, suomalaiset veljeni ja sisareni. Herra on teidän kanssanne ja ohjaa teitä ja siunaa teitä, niin kauan kuin olette uskollisia Hänelle ja Hänen käskyilleen. Usko ja kuuliaisuus poistavat pahan ja pelon. Nämä kaksi hyvettä istutettuina sydämiimme ja varmoina siitä, että "Herra ja minä yhdessä voimme tehdä mitä vain", pyrkikäämme eteenpäin ja olkaamme valmiina kohtaamaan tulevaisuus.

Sydämeni on täynnä kiitollisuutta teille siitä rakkaudesta ja avusta, jota sain teiltä ollessani Suomessa. Rukoilen jatkuvasti teidän puolestanne. Suokoon taivaallinen Isämme teille kaikkein runsaimmat siunauksensa.

Richard L. Evans:

Suvaitsevaisuus

Aina tulee eteemme kysymys suvaitsevaisuudesta. Ihmisethän ovat yksilöitä eikä kaksikaan ajattelo samalla lailla. Usein huomaamme joutuneemme toivottomilta näyttäviin vaikeuksiin vain siitä syystä, ettemme omaa riittävästi vilpittöntä suvaitsevaisuutta, joka sallisi meidän elää sovussa erilaisten ihmisten ja heidän ihanteittensa kanssa. Meidän ei pitäisi olla suvaitsemattomia, mutta toisaalta taas on asioita, joita meidän ei pitäisi sietää ollenkaan. Tällaisia asioita ovat tapain turmeltuminen, laittomuudet ja väkivalta.

Meidän tulisi suhtautua arvostelevasti sellaiseen suvaitsevaisuuteen, joka johtuu paremminkin laiskuudesta ja itsetyytyväisyydestä kuin rehellisistä ennakkoluuloista ja epäilyksistä tai suvaitsemattomuudesta.

Miksi meidän myös olisi siedettävä sellaisia voimia, jotka saattavat moraalimme ja tapamme vaaraan tai hyökäävät niitä periaatteita vastaan, jotka muodostavat vapautemme perustan?

Ei ole ainoastaan meidän etuoikeutemme vaan tinkimättömän velvollisuutemme loukkaantua ja nousta vastarintaan silloin, kun lakia häväistään ja täysin tuomittavien ja pahojen tekojen tekeminen sallitaan.

Ainahan on ollut olemassa sellaisia ihmisiä, joiden mielityönä on ollut toisten pettäminen ja kaikenlaisen vilpin harrastaminen; mutta jos yhteiskunta alkaa hyväksyen katsella näitä asioita ja jos ihmiset pitävät niitä oikeutettuina vain siihen vedoten, että kaikki tekevät niin, silloin meillä alkaa olla syytä huolestumiseen. Kysymyksessä ei ole silloin pelkkä tosiasia, että paha teko on tehty, vaikka sekin saattaa olla vakava asia, mutta vakavinta on se, ettei tämä teko ole kohdannut enemmän vastarintaa, vaan se on suvaittu. Tämä on se seikka, jonka tulisi antaa meille aihetta vakavaan huolestumiseen.

Taudin siemeniä on useimmiten kaikkialla ja tartunnan vaara on aina olemassa. Tauti puhkeaa siellä, mis-

sä vastustuskyky on heikoin. Suurin vaara ei aina piile itse siinä paikassa, mihin taudin siemenet kerääntyvät, vaan ne voivat tehdä hävittävää työtänsä muuallakin, missä ei ole kestävyttä tarpeeksi ja missä ne eivät kohtaa riittävästi vastustuskykyä ja -halua.

Maailmassa ei ole mitään uusia paheita, ja kuitenkin ei mikään aikakausi, yhteiskunta eikä kaupunki ole ilman omia paheitaan ja pahoja puoliaan. Mutta jos toimettona katsellaan tätä kaikkea ja kyynillisen välinpitämättömin mielin hyväksytään kaikki tapahtunut, niin silloin meillä on jo syytä suhtautua arvostelevasti tilanteeseen.

HIEMAN TILASTOA

Lukuja Kirkon jäsenistä ja Kirkon kasvusta.

Jokaisen on hyvä olla hieman selvillä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenten lukumäärästä sekä yhdestä ja toisesta seikasta, joka siitä on luettavissa. Koetamme tässä antaa muutamia tietoja. Seuraavissa lehdissä aiomme jatkaa tätä tarkastelua ja lopuksi esittää jonkinlaisen yhteenvedon selkärangaksi näin kunkin hankkimalle tiedolle tästä mielenkiintoisesta aineistosta.

Kaikki tässä esitetyt numerotictomme loppuvat vuoden 1950 päätteeseen, koska myöhempiä tilastotietoja ei ole vielä käytettävissämme. Jokaista kiinnostanee lähinnä Kirkon nykyinen jäsenmäärä. Se oli (siis v:n 1950 päättyessä) 1.111.314 henkeä. - Näin on taivalta tehty Kirkon 120-vuotisen vaelluksen aikana; vuonna 1830 oli Kirkkoa perustamassa kuusi jäsentä.

Miten nämä luvut ovat syntyneet, mitä on tapahtunut tuon 120 vuoden aikana? Onko ollut jatkuvaa kasvua, onko tapahtunut joskus vähentymistä? Onko sattunut suurta massasiirtymistä Kirkon piiriin? Tarkastelkaamme

Vuosi	Huhtik. 6.p.				
	1830	1840	1850	1860	1870
Jäsenmäärä	6	30.000	60.000	80.000	110.000

Kasvu-%			100	33	38
Kasvu, henkeä		30.000	20.000	30.000	

Vuosi	1880	1890	1900	1910	1920
	Jäsenmäärä	160.000	205.000	268.331	393.437

Kasvu-%	45	28	31	46	31
Kasvu, henkeä	50.000	45.000	63.331	125.106	132.595

Vuosi	1930	1940	1950
	Jäsenmäärä	672.488	862.664

Kasvu-%	26	25	29
Kasvu, henkeä	146.456	190.176	248.650

Ylläolevasta voimme ainakin todeta, ettei vähennystä ole koskaan näkyvästi tapahtunut, ei edes kasvun pysähtymistä, vaikka kasvunopeus onkin jonkin verran vaihdellut. Suurin oli kasvu-% kymmenvuotiskautena 1840-1850 eli 100% (katso taulukkoa). Nämä vuodet olivat suurten vainojen ja kärsimysten aikoja: vuonna 1844 murhattiin Joseph Smith ja vuonna 1847 alkoi Kirkon jäsenten suuri siirtyminen länteen, Illinoisista ja muualta, Utahiin. Määrällisesti tuo 100%:n nousu 30.000:sta 60.000 henkeen ei ollut niin valtava nykyisiä mittoja ajatellen, mutta on otettava huomioon silloiset väestöolosuhteet ja myös, että jokseenkin jokainen käännyttänyt tiesi

jo ratkaisunsa tehdessään, mikä hänellä ja hänen perheellään oli edessä. Myöskin on otettava huomioon, ettei liittyminen silloinkaan tapahtunut minään joukkona eikä hurmion vallassa, vaan utteran opetuksen ja tutkimisen tuloksena, niin kuin Kristus on neuvonut. Jokainen tuleva pyhä tiesi, mitä hän teki ja mihin hän uskoi ja mitä hän uskoi, sillä lähetystyön periaatteet olivat silloin samat kuin ne nytkin ovat. Tämä kaikki selittää myös, miksi mitään "suurta luopumusta" ei vainojen aikana syntynyt: Pyhä Henki ruokki lapsensa.

Kun Kirkko nyt oli siirtynyt Utahiin, oli sen asema jossain mielessä alkanut vakiintua. Se sai suhteellisen rauhassa toteuttaa ja rakentaa evankeliumin lain sille asettamaa järjestystä niin sisäisesti kuin ulkonaisilta puitteiltaan. Nyt saattoi Kirkossa alkaa lukumääräinen kasvu myös sisältäpäin. Perheet saivat elää rauhassa, puutteen synnyttämät tuhoisat taudit olivat kaikonneet, ja maa alkoi kukoistaa. Lähetystyö niin Yhdysvalloissa kuin Euroopassa oli tuloksellista. Niinpä vv. 1850-1860 kasvu oli 33% eli 20.000 henkeä ja jäsenmäärä nousi 80.000:een.

Oli alkanut 30-vuotinen voimakkaan kehityksen ja kasvun aika Brigham Youngin ollessa Kirkon presidenttinä ja profeettana. Vv. 1860-1870 jäsenmäärä nousi 30.000:lla eli 38%:lla 110.000 henkeen, ja vv. 1870-1880 kokonaisuudessa 45%:lla eli 50.000 hengellä 160.000:een.

V. 1877 kuoli Brigham Young, ja Kirkon historiassa alkoi uusi koettelemusten kausi; eri piirit ryhtyivät voimakkaaseen taisteluun Kirkkoa vastaan myös sekä sanomalehdistössä että kongressissa ja hallinnollisissa elimissä. Tämä vaikea aika päättyi vuosisadan viimeisen vuosikymmenen alkaessa, mutta oli se lähetystyössä aiheuttanut hidastumista, niin että vv. 1880-1890 jäsenluku nousi vain 45.000 hengellä eli 28%:lla 205.000:een.

Uusi vuosikymmen toi mukanaan rauhan ja yhteiskunnallisen turvallisuuden. V:sta 1890 lähtien 10-vuotiskausien kasvumäärät osoittavat jatkuvaa luvullista nousua, joskin kasvu prosentteissa jonkin verran vaihtelee. Niinpä siis nousu vv. 1890-1900 on 31% eli 63.331 henkeä. Alettaessa 1900-luku oli jäsenmäärä 268.331. Vv. 1900-

1910 oli nousu peräti 46% eli 125.106 henkeä, ja näin tultiin jäsenlukuun 393.437.

Seuraavana kymmenvuotiskautena, 1910-1920, ylitti Kirkon jäsenluku 1/2 miljoonan, päätyen 526.032:een. Nousu oli nyt vain 31%, mutta silloin tulivatkin ensimmäisen maailmansodan vaikeat vuodet, jolloin vieraat lähetyskentät olivat sodan jaloissa suurimmaksi osaksi, lähetystyöntekijät poissa työmailtaan, sodassa monet heistäkin. Lukumääräinen nousu oli kuitenkin suurempi kuin edellisenä vuosikymmenenä eli 132.595 henkeä.

Vv. 1920-1930 olivat vielä sodan seuraukset tuntumassa. Moni nuori mies oli menettänyt henkensä ja työntekijäin parvi näin harventunut. Perheitä oli jäänyt ilman isää, ja moni perhe jäi perustamatta. Niinpä - vaikka lukumääräinen nousu olikin 146.456 - kasvu-% jäi 26:een. Välillisesti samat syyt (perheiden pienuus) aiheuttivat vähäisemmän työntekijämäärän vv. 1930-1940. Vuosikymmenen alussa vallinnut vaikea taloudellinen lamakausikin vähensi lähetysaarnajien lukua, koska monet eivät enää kyenneet kustantamaan 2-3 vuoden oleskeluansa vieraissa seuduissa ja maissa, eikä heidän omaisillaankaan siihen enää varoja niin helposti liiennyt. Niin olikin kasvu vain 25%, mutta lukumääräisesti 190.176 henkeä.

Alkoi uusi maailmansota. Sodan taivas oli synkempi kuin koskaan ennen, ja taistelujen palo riehui kaikkialla maailmassa. Rauniot lisääntyivät, ja epätoivoa oli sielläkin, mihin kuoleman enkelin käsi ei välittömästi koskettanut.

Jos sota toiselta puolen estikin lähetystyötä, se myöskin teki sen voimaperäisemmäksi. Kirkon jäseniä kannusti tieto siitä, että rauha maassa ja hyvä tahto ihmisten kesken voidaan kerran saavuttaa vain Kristuksen ja Hänen evankeliuminsa kautta. Kun sota loppui, lähetyskentille vaelsi useampi nuorukainen ja mies kuin koskaan aikaisemmin valmistamaan sitä valtakuntaa, jota Kristus kerran on hallitseva pyhinensä, levittämään tietoa palautetusta evankeliumista ja koettamaan saada sen piiriin niin monta kuin mahdollista, jotta koko maailma, sen kaikki asukkaat olisivat vastaanottamassa Häntä, joka on luvannut tulla pilvissä, niin kuin Hän

nouskin taivaaseen.

Suuri työn into on myös tuottanut hedelmän: vv. 1940-1950 oli jäsenmäärän nousu melkein neljänesmiljoona, 248.650 henkeä, eli 29%. Sodasta ei muodostunut mitään takaiskua, ennemmin se oli innoittajana ja merkinä siitä, että Jumalan valtakunta on lähellä, ja Kirkon jäsenten, kaikkien, on tehtävä kylvötyönsä ja vastattava leiviskästään.

Siinä on Kirkon elinvoima ja usko, että se tekee työtä Jumalan valtakunnan hyväksi uupumatta, kasvaen Jumalan tuntemisessa. Me jokainen olemme tässä työssä mukana, kukin paikallamme vähäisinä, mutta kuitenkin Kristuksen ruumiin jäseninä, jotka olemme kaikki yhtä välttämättömiä ja tärkeitä toisillemme, Kirkolle. Kun kaikki teemme parhaamme nöyrinä ja mitään itsellemme pyytämättä, antaen kaiken kunnian yksin Jumalalle, silloin emme ole esteenä Kristuksen tulomiselle, vaan voimme sanoa: "Amen, tule, Herra Jeesus."

Se on lähetystyön päämäärä.

Seurakunta uutisia

Kastettuja: - T.k:n 1 p:nä kastettiin Helsingissä Hilja Katariina H a r r i ja Yrjö Johannes V i g r e n, molemmat Helsingistä. T.k:n 2 p:nä kastettiin Tampereella Anna-Liisa Birgitta L a a k s o, Tampereelta.

Konferenssit:

Larsmon piirin konferenssi pidetään Larmsossa 29.-31.3.
Oulun piirin konferenssi pidetään Kuopiossa 7.-7.4.
Tampereen piirin konferenssi pidetään Tampereella 12.-14.4.
Helsingin piirin konferenssi pidetään Helsingissä 19.-20.4.

Suomen Lähetys

Saapunut lähetysaarnaja: - T.k:n 17 p:nä saapui uusi lähetysaarnaja, vanhin William Joseph Bladh.

Kotiin lähteneitä lähetysaarnajia: - Helmikuun aikana lähtivät kotimaahansa vanhimmat Lorenzo C. Moss, Gordon L. Belnap ja Edwin E. Wall.

Kotikäyntiläksy - huhtikuu

Kirkon toiminta.

Kysymys, jonka eteen me Kirkon jäseninä joudumme elämämme jokaisena päivänä, on: miksi minun on työskenneltävä Kirkon piirissä ja mitenkä?

Todistuksemme on riippuvainen osanotostamme Kirkon toimintaan. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenten vakaumus ei milloinkaan pysy muuttumattomana. Se ei ole jäykistynyt paikoilleen, vaan muuttuu jatkuvasti jossakin määrin. Voimme lukea Kirkon johtajien todistuksia. Useimmat heistä vakuuttavat, että heidän todistuksensa ovat kasvaneet elämässä saavutettujen kokemusten kautta ja että yhä vieläkin heidän todistuksensa vahvistuvat. Ei kukaan tule niin vahvaksi uskossa, ettei hän voisi tulla vieläkin vahvemmaksi. Lisääntynyt tieto ja kokemukset vahvistavat todistustamme laajentamalla sitä perustaa, josta todistuksemme riippuu.

Vakaumus, jota me nimitämme todistukseksi, muodostuu harvoin silmänräpäyksessä, ilman mitään ponnistuksia. Joseph Smith ei saanut todistustaan täydeksi ensimmäisellä kerralla, kevätaamuna vuonna 1820. Saavutettu kokemus oli hartaan, uskoen suoritetun rukouksen tulos. Hän uskoi Jumalaan ja rukouksen voimaan. Hänen todistuksensa kasvoi tämän suuren näyn kautta, ja tämä kas-

vaminen ja vahvistuminen jatkui koko hänen elämänsä ajan.

Paavalikin, jonka herra käännutti yhden suuren näyn avulla, oli koko ikänsä uskonut elävään "Abrahamin Jumalaan", ja hän katsoi palvelevansa Jumalaa vainotessaan kristittyjä. Paavalin todistus kasvoi hänen kääntymyksensä jälkeenkin ja voimistui niiden vuosien aikana, jolloin hän oli Herran työssä. Henkilökohtaiset kokemukset opettivat Paavalille, että niiden, jotka opettavat evankeliumia, on itse elettävä sen mukaan. Hänen työnsä ravitsi hänen vakaumustaan. Meidän tulisi iloita siitä, että saamme kuulua Kirkkoon, joka tarjoaa meille jokaiselle tilaisuuden toimintaan, jonka luonnollinen tulos on todistuksemme eli vakaumuksemme kasvaminen. Joitakin aikoja sitten laaditussa selvityksessä apostoli Widtsoe totesi, että tilastot osoittavat Kirkon hyväksi tehdyn työn laajuuden. Muuan taulukko osoittaa, että monilla ihmisillä on Kirkossa useampi kuin yksi virka. On arvioitu, että kaikista Kirkon jäsenistä ainakin 85-90% toimii yhdessä tai useammassa tehtävässä Kirkon toimintaohjelman puitteissa.

Kirkon työllä on huomattava kasvatuksellinen arvo. Se edellyttää evankeliumin periaatteiden tutkimista ja käytäntöön soveltamista, kuin myös terveytensä ja voimiansa pyhittämistä. Miehet ja naiset kasvavat työn vaikutuksen alaisina. Kirkon hallintoa hoitavat sen jäsenet. Sen tähden Kirkon jäsenten tehtäviinsä harjaantuttaminen on ensiarvoisen tärkeä. Taatakseen niin monille jäsenilleen kuin mahdollista tilaisuuden edistymiseen ja kehittymiseen, jonka vastuu Kirkon tehtävissä saa aikaan, Kirkko toteuttaa jatkuvaa toimihenkilöiden vaihtamista tehtävästä toiseen.

Kun henkilö vaihdetaan asemasta toiseen, hänen näköpiirinsä laajenee. Hän tuo muassaan uuteen työhönsä uusia, hyödyllisiä ajatuksia ja aloitteita. Ei mikään asema Kirkossa ole elinikäinen. Joku saattaa tehdä samaa työtä monta vuotta tai ehkä vain vähän aikaakin. Hänen palvelusaikansa saattaa loppua milloin tahansa,

ja hän saa kunniallisen vapautuksen tehtävästään. Tämä vaihtamisen periaate on ollut suureksi hyödyksi niiden jäsenten henkilökohtaiselle kehitykselle, jotka näin ovat olleet valmiit palvelemaan Jumalaa. Luetelkaamme mahdollisuutemme osallistua jumalaapalvelemaan toimintaan.

1. Toiminta pappudessa.
2. Pyhäkoulu.
3. Nuorten Valistuskerho.
4. Apuyhdistys.
5. Alkeisyhdistys.

Kaikki nämä tarjoavat meille tilaisuuden osallistua Kirkon työhön. Mutta ennen kaikkea meillä on oikeus saada Herralta jumalallista innoitusta jokapäiväisessä elämässämme. Voimme liittyä ihmisiin, jotka etsivät samanlaista kehitystä kuin me itsekkin. Tämä on sitä toimintaa, jonka tulisi täyttää päivittäinen elämämme. Meidän pitäisi pyrkiä täyttämään ne velvollisuudet, joita Kirkko meille antaa ja elämäään veljiemme ja sisariemme kanssa niin, että voisimme saavuttaa sellaisia kokemuksia, jotka ovat välttämättömiä hengelliselle kehityksellemme.